

HỒI 7

Khởi Bước Võ Lâm

L

ững lự trước tòa Võ Quán Trùng Hưng, Đường Thấm nửa muốn vào nửa muốn không. Mặc dù kinh thành lúc nào cũng nhộn nhịp, tấp nập nhưng tại tòa võ quán Trùng Hưng thì như tách biệt hẳn với sự tấp nập ở bên ngoài. Ở đây có cái gì đó rất trang trọng và trầm mặc. Chính điều đó khiến Đường Thấm phải lưỡng lự không biết nên vào hay bỏ đi. Nhưng chàng bỏ đi thì đi đâu, huống chi Tử Nhân muốn đưa chàng vào võ quán Trùng Hưng. Võ quán Trùng Hưng sẽ đưa chàng đi, đi đến cái đích cuối cùng mà Đường Thấm phải gánh vác.

Từ trong võ quán Trùng Hưng, một gã đại hán bước ra. Y đi thẳng một mạch đến trước mặt Đường Thấm. Gã đại hán nhìn Đường Thấm, gần giọng hỏi:

- Ngươi đến đây làm gì?

Đường Thấm ôm quyền thủ lễ.

- Thảo sinh từ xa đến kinh thành vì muốn đầu nhập võ quán Trùng Hưng.

Gã đại hán nhìn sững chàng.

- Ngươi muốn đầu nhập võ quán ư?

Đường Thấm gật đầu.

- Huynh có thể giúp đệ được chứ?

Gã nhìn chàng từ đầu đến chân rồi cười khẩy:

- Ngươi suy nghĩ kỹ rồi chứ?

- Đệ đã suy nghĩ kỹ rồi. Tiếng tăm của võ quán Trùng Hưng vang dội khắp kinh thành nên đệ mới đến tìm.

- Ngươi không hối tiếc?

- Có gì đâu mà để hối tiếc. Đệ chỉ sợ không được đầu nhập vào võ quán thôi.

- Đi theo ta.

Chàng ôm quyền xá.

- Đa tạ huynh.

Gã nhìn sẫm soi vào mắt chàng, Đường Thấm giả lả nói:

- Đệ mạo phạm xin được hỏi quý tánh của đại ca.

- Tục danh của ta là Ban Cố.

- Đường Thấm đệ đa tạ trước.

Gã khoát tay.

- Đừng vội đa tạ, chưa biết người có được nhận vào hay không. Khi người được nhận vào rồi cũng chưa chắc được thành danh.

Y nói rồi sải bước bỏ đi, Đường Thấm nổi gót theo sau. Ban Cố đưa chàng đến một gian đại đường trống hoắc. Ngay giữa gian đại sảnh đồ có một phiến đá khổng lồ, trên khắc dòng chữ.

- Thạch Tâm.

Ban Cố nói với Đường Thấm.

- Người ở lại đây.

Y để chàng ở lại một mình trong gian đại sảnh, đi thẳng ra sau. Một lúc sau Ban Cố quay lại cùng với bốn người cùng khoát về mặt đăm đăm lạnh lùng.

Bốn người kia nhìn Đường Thấm rồi ngồi xuống bốn chiếc ghế.

Chàng ôm quyền nói:

- Thảo sinh muốn đầu nhập võ quán Trùng Hưng.

Ban Cố nói:

- Ta đã bẩm cáo với Tứ Đại Thiên Sứ rồi, người không cần phải giải trình. Điều quan trọng là người phải vượt qua được thử thách trước mới có thể đầu nhập võ quán Trùng Hưng được.

- Ban Cố huynh... Đường Thấm đệ phải vượt qua thử thách gì?

Ban Cố chỉ phiến đá Thạch Tâm.

- Người phải dùng hết sức lực của mình, đánh vỡ tảng đá kia.

Chàng trở mắt nhìn Ban Cố.

- O... đệ chưa từng biết qua võ công.

- Người biết hay không biết võ công, điều đó không quan trọng mà hãy hành động đi. Đừng nói nhiều nữa.

Đường Thấm bước đến trước phiến đá đó. Chàng nhìn phiến đá khổng lồ có hai chữ "Thạch Tâm" mà nghĩ thầm: "Ta làm gì mà đánh vỡ được phiến đá này. Đánh vào phiến đá chỉ có nước gãy tay mà thôi."

Thấy chàng còn lưỡng lự, Ban Cố chau mày.

- Sao?

Đường Thấm gượng cười nhìn Ban Cố:

- Đệ không thể đánh vỡ phiến đá này được.

- Không đánh vỡ phiến đá đó, người đã làm kinh động đến sự tôn nghiêm của võ quán Trùng Hưng. Sự mạo phạm của người sẽ mang đến cho người hậu quả đáng tiếc đó.

Y nói rồi xắn tay áo.

Đường Thấm khoát tay.

- Đệ không có ý dám mạo phạm sự tôn nghiêm của võ quán đâu. Để đệ thử xem.

Chàng nhìn vào phiến đá Thạch Tâm, rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi dồn tất cả sức lực tung ra một chưởng võ thẳng vào phiến đá.

"Bộp..."

Đường Thấm rống lên.

- A...

Chàng phải rống lên bởi ngõ chưởng ảnh của mình đập nát khi chạm vào phiến đá. Bản thủ của chàng tuôn máu. Đến lúc đó chàng mới biết phiến đá thạch tâm không phải là đá mà có những chiếc gai nhọn li li.

Đường Thấm ôm hữu chưởng nhăn nhó. Chàng vừa ôm bản thủ vừa nhăn nhó nói:

- Khủng khiếp... khủng khiếp quá.

Bốn vị quán chủ nhìn chàng bằng ánh mắt lạ lùng.

Mặc dù còn cảm giác đau đớn tận óc nhưng khi tiếp nhận bốn luồng sát nhãn lạnh lùng kia, toàn thân Đường Thấm phải nổi đầy một lớp gai ốc.

Ban Cố bước đến bên chàng. Y gần giọng nói:

- Chia tay ra.

Đường Thấm đưa hữu chưởng về phía gã. Máu vẫn còn rịn ra trên hữu thủ của chàng.

Ban Cố nhìn về phía bốn vị quán chủ.

Bốn vị quán chủ đứng lên rồi quay bước bỏ đi thẳng một mạch vào trong hậu đường, chẳng nói tiếng nào.

Đường Thấm ôm hữu chưởng nhìn Ban Cố, chàng miễn cưỡng nói:

- Đường Thấm không được nhận?

- Đi theo ta.

Ban Cố sải bước đi ra cửa gian đại sảnh, Đường Thấm nổi gót theo sau. Dẫn chàng ra đến cửa võ quán Trùng Hưng, y bất ngờ nện một chưởng vào lưng chàng.

"Bình."

Bất ngờ bị đánh một chưởng vào lưng, Đường Thấm bị đẩy về phía trước, cuối cùng ngã sòng soài dưới đất. Chàng vừa ngo ngác vừa tức giận trước hành động của Ban Cố.

Đường Thấm miễn cưỡng chỗi tay từ từ đứng lên. Chàng nhìn Ban Cố.

- Sao huynh lại làm vậy?

- Ban Cố trừng phạt ngươi đó. Đừng bao giờ quay lại đây nữa.

Y nói rồi quay bước bỏ vào trong.

Chàng nhìn theo Ban Cố mà mặt đánh hấn lại. Từ trong sâu thẳm của chàng, một nỗi uất ức dâng ngập lan tỏa khắp châu thân. Trong khi cảm giác nhức buốt nơi hữu thủ vẫn còn.

Mồ hôi rịn ra trán Đường Thấm. Chàng nghĩ thầm: "Không vì Thiên Thiên, vì mối thù của Bạch Vân trang, bốn công tử không thèm đến võ quán này làm gì đâu."

Ý nghĩ đó còn đọng trong đầu chàng thì một giọng từ tốn rót vào thính nhĩ.

- Đường công tử...

Chàng giật mình khi có người gọi đúng tục danh mình, liền quay ngoắt lại.

Đường Thấm nhận ra ngay lão trượng đầu hói đi cùng Lục Y Phụng.

- Tiền bối!

Lão trượng nói:

- Công tử còn nhớ lão phu chứ?

- Thảo sinh nhớ chứ. Tiền bối đi cùng Lục cô nương và đã gặp thảo sinh tại Giang Tô.

- Cứ gọi lão phu là lão Dụ.

Đường Thấm vừa ôm hữu thủ vừa nói:

- Thảo sinh không ngờ gặp được Dụ tiền bối ở kinh thành.

Lão Dụ nhìn chàng.

- Tay của công tử sao vậy?

Đường Thấm thành thật thuật lại chuyện mình xin đầu nhập vào võ quán Trùng Hưng và phải đánh vào phiến đá Thạch Tâm mới ra nông nổi này, nhưng không được nhận vào võ quán mà còn bị Ban Cố đánh cho một chưởng.

Lão Dụ vuốt hàm râu lồm chồm, gượng cười.

- Đưa tay đây lão phu coi thử.

Chàng chìa hữu thủ về phía lão.

Lão Dụ nắm lấy hữu thủ của chàng. Lão quan sát rồi cắn vào huyết Mệnh môn.

Đường Thấm co rúm người lại, rên lên:

- Ui da...

Khi lão Dụ thả mệnh môn chàng ra thì Đường Thấm không còn cảm giác đau đớn hay rát buốt nữa.

Lão Dụ vuốt râu rồi nói:

- Tay của công tử là tay của một thư sinh trói gà không chặt, nhưng cầm bút thì rất tuyệt, chứ không phải tay của một kẻ võ phu.

- Văn sinh biết như vậy, nhưng muốn có một ít võ công để hộ thân mà tìm đến võ quán này.

- Đi theo lão phu.
- Cung kính không bằng phụng mạng.

Lão Dụ đưa chàng đến một tòa tử điểm tọa lạc bên Đại Hồ. Lão gọi vò rượu mười cân cùng hai mươi chiếc chén. Thấy lão Dụ gọi nhiều chén như vậy, Đường Thấm cũng tò mò.

Lão Dụ nhận ra ngay vẻ tò mò của chàng nhưng chỉ vuốt râu cười mỉm, xếp hai mươi chiếc chén thành hai hàng dọc, lão Dụ mới chuốc rượu ra chén.

Vừa chuốc rượu lão vừa hỏi:

- Đường công tử nghĩ sao về võ công?
- Thảo sinh chưa từng luyện võ công nên không biết giải trình võ công với tiền sinh.
- Thế thì lão hữu và công tử uống rượu với nhau nhé.

Đường Thấm ôm quyền.

- Thảo sinh tuân lệnh tiền sinh.

Lão bung lấy một chén.

- Hãy cầm lấy một chén.
- Vâng.

Bung lấy một chén rượu, lão Dụ nhìn chàng.

- Võ công cũng như người ta uống rượu vậy, mời công tử.
- Mời tiền sinh.

Hai người cùng cạn chén. Lão Dụ đặt chén xuống bàn.

- Đường Thấm công tử uống chén rượu đó thấy thế nào?
- Vừa cay vừa nồng.

Khởi đầu của người luyện võ công cũng như khởi đầu uống một chén rượu, vừa cay vừa nồng.

Lão bung chén thứ hai. Đường Thấm cũng bung chén thứ hai.

Hai người lại cạn chén. Lão chờ cho Đường Thấm đặt chén xuống bàn rồi mới hỏi:

- Chén rượu thứ hai công tử uống thế nào?

Chàng gượng cười nói:

- Vẫn còn cay còn nồng.
- Nhưng đã bắt đầu thấy dễ uống hơn. Chúng ta uống chén thứ ba.

Hai người lại cạn chén thứ ba.

Lão Dụ nói:

- Chén rượu này công tử thấy thế nào?
- Vẫn sinh đã uống được rồi.

Lão gạt đầu, vuốt hàm râu lồm chồm và nâng chén thứ tư.

Lão nghiêm giọng hỏi:

- Đến chén thứ tư thì sao?
- Thảo sinh đã bắt đầu ngửi được mùi hương của rượu.

Lão Dụ vuốt râu.

- Tốt, chúng ta uống chén thứ năm.

Chàng uống chén rượu thứ năm thì bắt đầu cảm thấy chệnh choáng, mặt đỏ bừng.

- Công tử thấy thế nào?
- Thảo sinh đã ngấm men rượu.
- Uống được chén thứ sáu không?

Chàng miễn cưỡng nói:

- Tử lượng của thảo sinh không thể bì được với tiền sinh.
- Muốn luyện thành võ công phải vượt qua bản thân mình, cũng như người uống rượu.

Có vượt qua sự khống chế của bản thân mới vượt qua được cái ngưỡng của men rượu. Người luyện võ công khi đạt tới cảnh giới lưu hỏa thuần thanh thì sẽ tự khống chế được võ công và bản thân mình. Người uống rượu thì phải làm chủ men rượu.

Đường Thâm bưng chén thứ sáu.

- Tiền sinh đã dạy như vậy rồi, thảo sinh sẽ uống với tiền sinh.
- Mời.

Hai người cùng cạn luôn chén rượu thứ sáu.

Lão Dụ đặt chén xuống bàn.

- Người học văn thì trau dồi thư pháp, trau dồi võ công. Kể luyện võ thì trau dồi võ thuật và nội công. Để trau dồi võ công là bước vào cuộc đấu sanh tử, chẳng khác nào treo mình trước mũi giáo lưỡi gươm.

Lão ngưng lời nhìn chàng.

Tiếp nhận ánh mắt của lão, Đường Thắm không khỏi bối rối.

Lão Dụ nói tiếp:

- Lão hủ nói vậy rồi, công tử còn muốn học võ công không?

- Văn sinh vẫn muốn thụ học võ công.

- Khá lắm... Là nam tử hán đã đặt ra mục đích rồi thì phải đi đến cùng. Người có ý chí tự khắc đạt được mục đích của mình đề ra. Lão hủ và công tử uống chén rượu thứ bảy nhé.

- Mời tiền sinh.

Hai người lại cạn chén. Khi đặt chén rượu xuống bàn, Đường Thắm cảm thấy chệnh choáng. Chân diện của lão Dụ như nhòa ra trước mặt chàng.

- Văn bối đã bắt đầu say.

Lão Dụ vuốt râu, mỉm cười nói:

- Ai uống rượu cũng phải say. Nhưng khi say ai làm chủ được mình thì mới là người biết uống rượu.

Lão bung chén rượu thứ tám.

- Đã say thì phải uống cho say, đã đi thì phải đi đến cùng. Văn bối phải đi đến cùng.

- Mời cạn chén rượu thứ tám.

Lão Dụ bung ngay chén rượu thứ chín.

- Đây là chén rượu của ý chí và nghị lực, công tử uống chứ?

Đường Thắm rít một hơi chân khí căng phồng lồng ngực rồi từ từ thở ra.

- Văn bối... văn bối uống.

Chàng dốc chén rượu trút vào miệng. Nuốt số rượu đó, Đường Thấm ngỡ như mình nuốt cả một khối than hồng. Chàng chỉ muốn ngã vật ra sàn tử điểm, nhưng bằng tất cả ý chí và nghị lực mà bấu tay vào bàn để giữ thăng bằng.

Lão Dụ mỉm cười.

Lão nhìn Đường Thấm, từ từ bung chén rượu thứ mười.

- Cuối cùng là chén rượu giao tình của lão và công tử.

Lão nói rồi trịnh trọng bung chén rượu bằng hai tay.

Thấy lão Dụ trang trọng như vậy, Đường Thấm cũng bung chén rượu thứ mười.

Chén rượu run run trên hai tay chàng.

Lão Dụ nhìn vào mắt chàng.

- Công tử chính là người lão phụ tìm...

Đường Thấm theo quán tính dốc chén rượu trút vào miệng. Thế pháp chàng như muốn vỡ tung bởi chén rượu cuối cùng đó. Mặc dù đã cố định tâm tư cho bản thân nhưng cuối cùng thì cũng gục xuống bàn không còn biết gì nữa.

Khi Đường Thấm tỉnh dậy không thấy lão Dụ đâu cả. Chàng thấy dòng bút tự của lão Dụ để lại trên mặt bàn.

"Võ quán Trùng Hưng."

Đường Thấm chau mày nghĩ thầm; "Mình phải quay lại đó nữa sao?"

Nghĩ đến chuyện mình phải quay về võ quán Trùng Hưng, Đường Thấm không khỏi bồn chồn lắc đầu.

Chàng nhìn xuống dòng bút tự mà nhủ thầm: "Người lựa chọn chẳng lẽ lại là Dụ tiền bối?"

Đường Thấm lắc đầu như muốn xua những ý nghĩ đang trôi dạt trong tâm thức, nhưng khi nhìn lại hai chục chiếc chén để dọc thành hai hàng trên bàn thì chàng liền tưởng đến lời nói của lão Dụ:

- Tất cả đã được sắp xếp rồi, mình là người được lựa chọn, mình thử xem có đúng như vậy không?

Rời tử điểm, Đường Thấm quay lại võ quán Trùng Hưng. Chàng vừa đến cửa võ quán thì Ban Cố từ trong bước ra. Đường Thấm chờ đợi với nỗi hồi hộp trong bụng. Chàng ngỡ đâu sẽ nhận được những lời khinh miệt của Ban Cố, nhưng không như chàng nghĩ, Ban Cố hoàn toàn khác hẳn. Y cười giả lả nói rồi ôm quyền nói:

- Mời Đường đệ theo Ban mỗ.

Đường Thấm nhìn gã:

- Ban Cố huynh... tại hạ...

Ban Cố cướp lời chàng:

- Đường huynh đệ đã được bốn vị quán chủ chọn.

Đường Thấm buột miệng nói:

- Tại hạ không ngờ có sự thay đổi này.

Ban Cố không màng đến lời nói của Đường Thấm mà quy bước đi thẳng vào trong võ quán Trùng Hưng.

- o O o -